

El futur és de les ciutats

La crisi econòmica s'ha acabat; la social no. Per Pascual, la solució real comença a les ciutats

Justo Barranco

La recessió econòmica que va començar l'any 2008 per a la UE s'ha acabat. Sí. Entre altres raons, per motius conjunturals com la compra de deute per part del BCE o la baixada del preu del petroli. Però la crisi social que la va provocar no ha fet més que aprofundir-se, i si no se soluciona el creixement econòmic serà feble, inestable i breu, denuncia l'economista i sociòleg Josep Maria Pascual Esteve a *Las ciudades ante el cambio de era*. Un llibre en el qual aquest expert en gestió estratègica urbana i regional que ha assessorat més d'un centenar d'urbs i àrees metropolitanes d'Europa i Amèrica Llatina afirma que les ciutats, i específicament la nova governança urbana, són la clau per reconduir el canvi d'era que va començar amb el retorn del neoliberalisme a la dècada dels vuitanta i posar fi de veritat a la crisi.

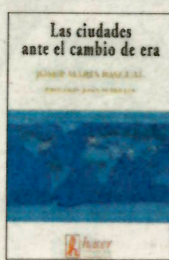
Una crisi que ha significat un augment de les desigualtats, la pobresa i la vulnerabilitat d'una gran part de la població, el *precarial*, i que s'ha degut al desplegament de l'era de la informació i el coneixement en un marc institucional, de governació i de valors inadequat i antagònic, "propi d'un neoliberalisme caducat per la crisi del 1929" i "mantingut per governs supranacionals no subjectes a eleccions democràtiques".

Cal, apunta, una resposta integral amb un altre model que aconsegueixi un ple desenvolupament de la societat xarxa. I aquesta res-

JUSTIN TALLIS / AFP

Una imatge de la decoració nadalenca de Carnaby Street

LAS CIUDADES ANTE EL CAMBIO DE ERA
 Josep Maria Pascual
 Hacer, 2016
 392 p. | Paper 18 €

posta, adverteix, o es fa a les ciutats –les ciutats, i no les nacions, són la societat, afirma– o no es farà. No només perquè a les ciutats hi viu la majoria de la població del planeta, sinó també perquè la globalització s'assenta en sistemes megaregionals de ciutats, perquè l'economia del coneixement requereix entorn urbà o perquè el canvi en el mode de governació requereix bona governança local.

Les ciutats han d'afavorir la cooperació, l'ajuda mútua i el treball en xarxa. I els seus polítics electes

han de ser els gestors d'interdependències entre els diferents actors i els constructors de l'interès general a partir de la vertebració en programes i projectes sota l'orientació d'uns valors i objectius. Les ciutats han de buscar més la complementarietat que la competència, impulsar la cohesió i igualtat social com a motors del desenvolupament econòmic, enfortir l'economia del coneixement, apostar per l'economia verda i l'ampliació de l'economia social –clau per al nou paradigma productiu basat en la cooperació i clau contra les crisis–, fomentar la creativitat i el talent endogen i vetllar pel dret de tots a la ciutat i els seus béns comuns.

Les ciutats, conclou, han d'abandonar la vella manera gerencial de governar que ha portat una enorme insatisfacció i passar a un sistema relacional, que no sigui per a la ciutat sinó de la ciutat. Una governança que enforteixi una ciutadania activa i socialment compromesa, que construeixi l'interès comú a través dels interessos de tots i que promogui la cooperació pública, privada i la iniciativa ciutadana per crear noves polítiques i projectes.

=====

En la crisi actual han xocat la societat xarxa i un marc econòmic del 1929